

Arbejdsnotater/tanker

Skulpturen

Jeg tænker mig et ruvende væsen, sovende, drømmende, underbevidst – liggende på siden. Som en klippe, med stort volumen.

Væsenet skal ”fylde rummet”, sådan at det på en stille, indirekte måde giver en tone til området. Skulpturen vil være upåvirket af vind og vær, og give stedet en karakter.

”Drømmeren” vil bebo stedet, som en slags vogter, - eller ”stedets ånd”, dens sjæl.

Om sommeren vil den bruges til at kravle op på, og måske hoppe fra.

De mindre vil kunne svømme ud til ”Drømmeren”. Den vil virke som et socialt element.

Om vinteren vil den ligge der ensom og fortælle en anden historie.

Jeg forestiller mig at den om natten er svagt oplyst, indirekte nedenfra, sådan at den vil virke æterisk og som i en anden sfære.

Skulpturen vil være stor og i granit, ca. 4,5-5m lang, og 2-2,5m i bredde/højde.

Som et skib vil den ligge i bølgerne. Selvom den er meget tung, vil den se ud som om den svæver på vandet. Jeg forestiller mig at skulpturen er placeret på en pæle fundamentering, hvor piloteringen ikke er synlig.

Materiale vil være en rødlig granit, som giver en varm tone, i kontrast både til havet, stranden og sneen om vinteren.

Arkitekturen

Skulpturen skal kunne opleves fra molerne, indefra stranden og i vandet.

Størrelsen, proportionerne i forhold til rummet er derfor meget vigtig.

Den er omdrejningspunktet i det arkitektoniske rum, som er skabt med molerne og stranden imellem. ”Drømmeren” skal placeres aksefast i forhold til molerne, så den understreger arkitekturen i helheden. Skulpturen har bevidstheden rettet ud mod horisonten.

Skulpturen er placeret så langt fra stranden at de der bruger stranden og vandet, kan bevæge sig ligeså naturligt igennem rummet som tidligere. Men den vil præge horisonten visuelt, og man kan indtage skulpturen fysisk .

Skulpturen tager ikke plads på stranden, hvor hver kvadratmeter er ligeså betydningsfuld som hver kvadratmeter i Hong Kong. Den vil motivere til brug af stranden – i stedet for at forstyrre social interaktion på det tilmålte strandområdet.

Claus Ørntoft, oktober 2004.